

Sygn. akt II PK 150/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko E. S.A. w G. Oddział w K., D. Sp. z o.o. w S.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt III Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz E. S.A. w G. Oddział w K. 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 24 listopada 2015 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 7 maja 2015 r. oddalającego powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy między powodem i spółką E. S.A. Oddział w K..

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości powód. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 23¹ § 1 k.p. poprzez: (-) przyjęcie, że przejście pracowników do nowego pracodawcy następuje automatycznie, pomimo braku tożsamości przenoszonej części zakładu pracy i braku faktycznego jego wyodrębnienia; (-) przyjęcie, że dowolne i jednostronne „przypisanie” pracownika do przenoszonej jednostki organizacyjnej prowadzi do przejęcia tego pracownika

przez nowego pracodawcę, pomimo przysługującej pracownikowi ochrony przed zmianą warunków pracy wynikającą z art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy o związkach zawodowych; (-) polegającą na pominięciu gwarancyjnej funkcji tego przepisu i przyjęcie, iż może on być stosowany wyłącznie dla celów restrukturyzacji zatrudnienia w zakładzie pracy i ma charakter automatyczny nawet w przypadkach, kiedy przepisy porozumień zbiorowych przewidują obowiązek uzgadniania lub zawierania porozumień ze stroną związkową; a także art. 9 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że art. 8 i art. 18 ust. 2 i 3 Umowy Społecznej nr (...) dotyczącej zabezpieczenia praw i interesów pracowniczych w procesie konsolidacji i restrukturyzacji Grupy Kapitałowej E., przewidujące konieczność uprzedniego uzgadniania procesów restrukturyzacyjnych oraz obowiązek zawierania odrębnego porozumienia w przypadku przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę- nie ma charakteru normatywnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, dotychczas nierozwiązanych w polskim orzecznictwie sądowym, a mianowicie:

(-) czy orzeczenia Kolegium Arbitrażu Społecznego przy Sądzie Najwyższym wydawane w trybie art. 16 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, mogą być wskazówką orzeczniczą dla sądownictwa powszechnego;

(-) czy przepisy pozakodeksowych źródeł prawa pracy, uzależniające podjęcie decyzji pracodawcy w kwestii restrukturyzacji zatrudnienia lub przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę od zawarcia porozumienia z działającymi na terenie zakładu pracy związkami zawodowymi mają normatywny czy pozanormatywny charakter;

(-) czy jednostronna zmiana stanowiska pracy i przypisanie do nowej jednostki organizacyjnej, skutkujące przeniesieniem pracownika do nowego pracodawcy, a w konsekwencji prowadzące do pogorszenia się warunków pracy pracownika, nie stanowi naruszenia art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy o związkach zawodowych.

Pozwany E. S.A. w G. Oddział w K. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie należy podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Celem przedsądu natomiast jest umożliwienie Sądowi Najwyższemu skoncentrowanie się na sprawach najpoważniejszych, z czym związany jest również wymóg, w przypadku powołania się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sformułowania tego zagadnienia, wykazania jego istotności oraz nadania mu charakteru prawnego przez przytoczenie przepisów, w związku z którymi powstało (por. postanowienie SN z 26 maja 2010 r., II PK 55/10, LEX nr 1663558).

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości (por. postanowienie SN z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675334 oraz

powołane tam orzecznictwo).

Zagadnienia sformułowane przez skarżącego, mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie spełniają omówionych wyżej warunków.

Odnosnie pierwszego z wymienionych we wniosku problemów – znaczenia orzeczeń Kolegium Arbitrażu Społecznego dla sądownictwa powszechnego – skarżący nie wykazał, że tak sformułowany problem jest istotnym problemem prawnym mieszczącym się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń. Z treści uzasadniania wyroku wynika, że podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego było ustalenie treści art. 8 oraz art. 18 ust. 2 i 3 Umowy Społecznej nr [...] GK E. 2007 dotyczących zabezpieczenia praw i interesów pracowniczych w procesie konsolidacji i restrukturyzacji Grupy Kapitałowej E.. Sąd Okręgowy stwierdził, że uregulowania te nie wprowadzają generalnej zasady związanej z zakazem przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, ale zawierają postawienia o charakterze obligacyjnym, zobowiązujące pracodawcę do podejmowania uzgodnień procesów restrukturyzacji ze związkami zawodowej. Ocena treści tych postanowień okazała się zbieżna z oceną tych postanowień dokonaną w innej sprawie przez Kolegium Arbitrażu Społecznego (cytowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczenie Kolegium Arbitrażu Społecznego z 21 października 2008 r., III KAS 2/08).

Co do drugiego zagadnienia, nie zostało ono sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, dający możliwość udzielenia przez Sąd Najwyższy uniwersalnej odpowiedzi. Wskazany we wniosku problem sprowadza się, bowiem do ustalenia treści zapisów konkretnego porozumienia zbiorowego – tj. Umowy Społecznej nr [...] GK E. 2007, a następnie oceny ich charakteru prawnego z perspektywy art. 9 k.p. Analogiczna ocena dotyczy trzeciego zagadnienia przedstawionego przez skarżącego. Formułując ten problem skarżący zdaje się ponownie oczekiwać od Sądu Najwyższego, działającego jako sąd kasacyjny, oceny ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie, pomimo że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (por. art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy ustalił, a Sąd Okręgowy ustalenia te podzielił, że: (-) doszło do wydzielania Sekcji ds. Nieruchomości Nieenergetycznych, (-) przyczyną jej wydzielania były względy

organizacyjne, biznesowe i ekonomiczne, (-) powód został przydzielony do tej jednostki ze względu na pełnione przez niego dotychczas obowiązki, (-) po przejęciu przez D. powód zajmował się tym samym co u poprzedniego pracodawcy. Powyższe ustalenia faktyczne wskazują, że skarżący formułując trzecie zagadnienia, pośrednio kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygnięto jak w sentencji.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 stosowanym w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.